

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿਟ ਜੇ.

ਰਤਨਾ ਉਰਫ ਰਾਖਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ,

1955 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 142-ਡੀ.

1955
Nov. 18th.

ਬੰਗਾਲ ਅਨੈਤਿਕ ਆਵਾਜ਼ਾਈ ਐਕਟ (VI ਦਾ 1933)—ਸੈਕਸ਼ਨ 4, 8, 14 ਅਤੇ 16—ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ—ਇਕ ਵੇਸ਼ਵਾਘਰ ਨਾ ਹੋਣ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜਗ੍ਹਾ—ਅਣ- ਚੁਣੌਤੀ ਲੱਭਣਾ- ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੜਕੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ 14 ਇੱਕੋ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ।

ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਬੰਗਾਲ ਸਪਰੈਸ਼ਨ ਆਫ ਇਮੋਰਲ ਟਰੈਫਿਕ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਵੇਸ਼ਵਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਖੋਜ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਖੜ੍ਹਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਲੜਕੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ, ਪੁਤਲੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ।

ਨੂਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਅਹਿਮਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਨਾਨਕ ਚੰਦ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਤਨਾ Falshaw, J. ਜਾਂ ਰੱਖਨਾ ਨਾਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਧੀ ਪੁਤਲੀ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਖੌਤੀ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ.

ਕੇਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ 20 ਜੁਲਾਈ 1953 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਬੰਗਾਲ ਸੁਪ ਪ੍ਰੈਸ਼ਨ ਆਫ ਇਮੋਰਲ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕਈ ਅਹਾਤਿਆਂ 'ਤੇ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਤੱਕ ਵਧਾਏ ਗਏ ਇਸ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਵੇਸ਼ਵਾ ਸਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ 18 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਹਾਤਿਆਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਿਰਾਸਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅੰਤਰਿਮ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੁਨ ਦੇਵੀ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਭੇਜੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਭੈਣ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੋਂ ਲੜਕੀ ਪੁਤਲੀ ਸੀ। ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਡੇਢ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ।

ਰਤਨਾ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੀਸ- ਉਰਫ ਰਾਖਨਾ ਸ਼ਿਲਪੀ ਜੋਯੂਪੀ ਰੋਵ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 4 ਸਤੰਬਰ 1954 ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ
 Delhi and another. ਇਹ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਵੇਸ਼ਵਾਘਰ
 Falshaw, J. ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਸ਼ਵਾਗਮਨੀ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੇਸ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲੜਕੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਲੜਕੀ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 21 ਮਈ 1955 ਨੂੰ ਲੜਕੀ ਪੁਤਲੀ ਨੂੰ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹੋਣ ਤੱਕ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਆਰਡਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“ਮੈਂ 20 ਜੁਲਾਈ 1953 ਨੂੰ ਜੀ.ਬੀ.ਰੋਡ ਦੇ ਵੇਸ਼ਵਾਖਾਨੇ ਤੋਂ ਪੁਤਲੀ ਪੁੱਤਰੀ ਰੱਖਨਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਠੀਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 11 ਸਾਲ ਪਾਈ ਗਈ। ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੁਆਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੇਸ਼ਵਾ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ 1 ਅਗਸਤ 1953 ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 11 ਸਾਲ ਮੰਨਦੀ ਹਾਂ। ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਵੇਸ਼ਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣਾ ਉਸਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਮੈਂ ਬੰਗਾਲ ਸੁਪ੍ਰੀਮਸ਼ਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਟਰੈਫਿਕ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੁਤਲੀ ਨੂੰ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਰੈਸਕਿਊ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।”

ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ
 ਔਰਤ ਗਨ ਦ ਸਟੇਟ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਪਨਾਮ ਉਰਫ ਅਹਿਮ
 ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਰਤਨਾ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ **Delhi and
 another.**
 ਸੀ।

ਦੇਵੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ
 ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀ ਪੁਤਜੀ ਦੀ ਸਿਹਤ ਠੀਕ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ
 11 ਸਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਆਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ **Falshaw, J.**
 ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਸਨ। ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਤਾ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ
 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੁਣ ਦੇਵੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ
 ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ
 ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਫਲੈਟ ਸੀ। ਇੱਕ ਵੇਸ਼ਵਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਪਾਸ
 ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“(1) ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ
 ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ
 ਅਜਿਹੀ ਲੜਕੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਧਾਰਾ 8, 9, 10, 11 ਜਾਂ 12
 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼
 ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ
 ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ
 ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ
 ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਧਾਰਾ
 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ
 ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ
 ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ.

(2) ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ, ਜੇਕਰ ਉਹ
 ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨ
 ਅਤੇ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗਾ।”

ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਹੜਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ
 ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ
 ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਮੰਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ
 ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ

Ratna alias Rakhna v. The State of Delhi and another.

Falshaw, J.

ਕੇਸ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਮਾਰਤ 'ਵੇਸ਼ਖਾਨੇ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਈ ਗਈ ਔਰਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਰਾਬਰ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇਹਨਾਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਹਾਤਾ ਇੱਕ ਵੇਸ਼ਵਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਹਨਾਂ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਲੜਕੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਲੜਕੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਲੇਖਕ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੋ. ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਰਸ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣੇ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਵੇਸ਼ਵਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਖੋਜ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਖੜ੍ਹਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੜਕੀਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੈਂ ਖੁਦ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦੇ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸਹੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, 1 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਲੜਕੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਹਿਕ